

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.966 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 241.866/VII-42.507**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.096 van 29 maart 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.930 van 2 juli 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2026.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Shaurnally Koumar, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 13 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 24 juli 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 29 maart 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022 en de updates van 17 november 2022 en februari 2023 waarin wordt gewezen op het gebrek aan informatie over de situatie op het terrein bij terugkeer naar Afghanistan en op de onzekerheid over het bestuur van de taliban. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is

om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van de UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

6. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, doch dat dit geen vervolging uitmaakt, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet

kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is die kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen fundamenteel voor een juiste beoordeling van verzoekers dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

7. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanvullende nota heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders naar Afghanistan.

Volgens het bestreden arrest blijkt uit de voorhanden zijnde informatie niet dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal worden beschouwd als verwesterd en is de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven, afhankelijk van individuele elementen. Verzoeker herhaalt zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde kritiek op de stellingen van het EUAA met betrekking tot het risico voor terugkeerders en zijn eigen standpunt, namelijk dat volgens objectieve landeninformatie het loutere feit van in Europa te hebben verbleven, volstaat om een doelwit te vormen van de taliban, die emigratie naar Europa zien als een daad van politiek verzet. Verzoeker heeft hierbij een parallel getrokken met het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Hij heeft ook gewezen op het risico bij de *checkpoints* van de taliban, met verregaande controles op de inhoud van *smartphones*, op het feit dat hij als terugkeerder uit het Westen extra in de kijker zal lopen en dat hij geen Afghaans paspoort heeft en op veel informatie waaruit blijkt dat de taliban reeds vóór de machtsovername erg vijandig stonden tegen uit Europa terugkerende Afghanen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt echter niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen, terwijl deze

risico's net erg verschillen. Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest niet op grond van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch in welke mate rekening werd gehouden met de door hem geuite bronnenkritiek, noch hoe dit besluit zich verhoudt tot het feit dat nog geen enkele Afghaan die werd afgewezen als asielzoeker werd verwijderd vanuit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de vraag niet is of hij dermate verwesterd is dat hij deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep, maar wel of de taliban te weten zullen komen dat hij in Europa heeft verbleven en er bescherming heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. Toegeschreven verwestering dient ook te worden begrepen onder de vervolgingsgrond "politieke overtuiging" in de zin van artikel 10.1, e) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 'inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)' (hierna: richtlijn 2011/95) in plaats van louter onder de vervolgingsgrond "behoren tot een bepaalde sociale groep" in de zin van artikel 10.1, d) van die richtlijn. Het onderscheid tussen de beide vervolgingsgronden is cruciaal daar de bewijslast fundamenteel verschillend is. Verzoeker loopt een risico op vervolging omwille van een toegeschreven politieke opinie. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf gaat uit van het risico op vervolging van verzoeker als lid van een bepaalde sociale groep, hetgeen niet correct is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat enkel uit van de gedragingen en aanpassingen die verzoeker bewust stelt, waardoor hij zijn gedrag ook zou kunnen aanpassen. Verzoeker heeft echter ook verwezen naar onbewuste gedragingen. Verzoekers vrees wordt in het bestreden arrest verkeerd voorgesteld en niet effectief beantwoord.

Verzoeker betoogt dat de stelling in het bestreden arrest dat geen sprake is van een groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling door de taliban, een verkeerde toepassing vormt van de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker heeft immers herhaaldelijk geargumenteed dat het niet gaat over “alle Afghaanse mannen”, maar slechts over degenen die naar Europa zijn gevlucht en er om bescherming tegen de taliban hebben verzocht en er enkele jaren verbleven hebben. Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft geen antwoord hierop en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade in Brussel een vijand is van de taliban, niet dienstig omdat het te dezen niet gaat om een terugkeer- of verwijderingsbeslissing. Verzoeker wijst erop dat bij elk verzoek om internationale bescherming het risico op vervolging en onmenselijke of vernederende behandeling moet worden nagegaan in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het EHRM heeft in het arrest *Paposhvili* van 13 december 2016 reeds geoordeeld dat het onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM niet mag worden beperkt tot een effectieve verwijderingsbeslissing, maar dat dit reeds tijdens het verzoek tot medische regularisatie moet worden onderzocht. Het bestreden arrest bevat geen antwoord op de gevraagde toepassing, noch op verzoekers analyse van het arrest *Sufi en Elmi*, hoewel verzoeker heeft gewezen op de gelijkenissen en relevantie ervan voor afgewezen Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zouden moeten terugkeren naar Afghanistan.

Tot slot beschouwt verzoeker de motivering in het bestreden arrest dat de *checkpoints* die hij zou moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat ze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, niet als een effectief antwoord op het aangevoerde risico. Verzoeker zal immers meerdere controleposten moeten passeren tussen de grote

steden waar de luchthavens gelegen zijn en de steden op weg naar zijn regio van herkomst. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: ze dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het ‘spel’ waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten er thans niet op zijn gericht om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Vermits de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die terugkeren uit het Westen of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

Beoordeling

Algemeen

8. De artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en artikel 10.1 van richtlijn 2011/95 worden in ogenschouw genomen zoals ze golden ten tijde van het bestreden arrest.

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de

voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en de updates daarvan in november 2022 en februari 2023 (eerste punt van het eerste middelonderdeel).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.3.8 van het bestreden arrest:

“Verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota ook een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst zij ook naar de ‘*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*’ van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar

en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *'Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan'* van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan [...], zoals verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verwijzingen naar landeninformatie en kritiek geuit in de nota met opmerkingen. Het volstaat echter niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: 'Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.' Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente

landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekende partij zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoekende partij als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de nota met opmerkingen tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

In zijn beoordeling ten gronde verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook meermaals naar de informatie waarop hij zich concreet steunt en die betrekking heeft op de situatie na de machtsovername door de taliban.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is

gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker voorhoudt.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat niet op inhoudelijke wijze rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA noch met de UNHCR *Guidance Note* en de updates ervan, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich voor zijn beoordeling steunt op “het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen per aanvullende nota werd neergelegd”, dus ook op de landeninformatie die door verzoeker werd aangereikt. Bovendien blijkt uit de “*Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*” dat daarin met de inhoud van de UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*” rekening werd gehouden door de EUAA. De *Country guidance* van januari 2023, die een update van de versie van april 2022 betreft, bevestigt de “*valuable input*” van de UNHCR. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de UNHCR *Guidance Note*, mist feitelijke grondslag.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

11. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking genomen informatie, hetgeen hij op verschillende elementen betreft (tweede punt van het eerste middelonderdeel).

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen zijn kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij. Er dient dan ook opnieuw te worden gewezen op het devolutief karakter van het te dezen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, waardoor deze laatste niet ieder argument moet beantwoorden over de landeninformatie waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe, eigen beoordeling in feite en in rechte maakt. Dat de bewijswaarde van de landeninformatie soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter, geldt ook voor een “anonieme bron”. Verzoeker wijst geen bepaling aan die het gebruik van dergelijke bron verbiedt. Door zich, steunend op de door de beide partijen aangebrachte landeninformatie, een oordeel te vormen over het voor hem gevoerde geschil, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook impliciet maar zeker aan dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare informatie om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Anders dan verzoeker voorhoudt, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk op informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Dit blijkt uit de verwijzing in het bestreden arrest naar bronnen van na de machtsovername en naar “de machtsovername door de taliban”, uit concrete overwegingen betreffende de door verzoeker aangehaalde elementen in het licht van een gebeurlijke terugkeer naar Afghanistan en uit het besluit dat “verzoekende partij niet aantoonst dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar haar provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen” en dat “[verzoekende partij] niet aannemelijk [maakt] dat zij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan”.

Eveneens anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk het verschil gemaakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders naar Afghanistan, waarbij hij uitdrukkelijk de situatie van uit Europa teruggekeerde Afghanen onderzoekt, wier verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt immers in punt 2.3.9.5 van het bestreden arrest:

“Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit haar verklaringen blijkt niet dat haar familie problemen heeft gekend louter omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van haar afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft haar betoog in haar verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar

algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar haar provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.”

Nu uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging onderzoekt in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie (en verzoekers concrete omstandigheden) betreffende Afghansen die terugkeren uit Europa na hun land ontvlucht te zijn, mist verzoekers kritiek ook in die mate feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 10 *supra*.

Tweede middelonderdeel

12. Voor zover verzoeker opnieuw aanvoert dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende groepen terugkeerders wordt verwezen naar punt 11 *supra*.

Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Uit het voorgaande (punt 11 *supra*) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Voor zover verzoeker benadrukt dat het gaat om

gepercipieerd politiek-religieus verraad, en dat rekening moet worden gehouden met onbewuste gedragingen, volstaat het om vast te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarop antwoordt door aan te geven dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Zoals blijkt uit het desbetreffende citaat uit het bestreden arrest in punt 11 *supra*, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierbij rekening met de algemene situatie en vervolgens met verzoekers individuele omstandigheden.

Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden. Verder kan uit het bestreden arrest niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als voorwaarde voor een (gepercipieerde of daadwerkelijke) verwestering het effectief uiten van een (politieke) mening eist van een verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag, zodat zijn verwijzing naar artikel 10.1 van richtlijn 2011/95 en de rechtspraak dienaangaande, wat dat betreft niet dienstig is.

13. Verwijzend naar artikel 10.1 van richtlijn 2011/95 en het arrest *S. en A. tegen Nederland*, richt verzoeker zich nog tegen de overweging in het bestreden arrest dat hij hoe dan ook niet aantoonde dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn account te verwijderen.

Verzoeker gaat voorbij aan de algemene overwegingen dat hij met de verwijzing naar (onder meer) het feit dat hij actief is op sociale media, “geenszins aan[toont] dat [hij] zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan

niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij” en dat hij met zijn betoog dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dat hij hierbij ondervraagd zal worden dat zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, “na[laat] te concretiseren waarom een controle van de inhoud van [zijn] gsm [hem] in gevaar zou kunnen brengen”. In het licht hiervan vormt de toevoeging in het bestreden arrest “temeer niets [hem] ervan weerhoudt bepaalde *posts* die niet in goede aarde zouden vallen te verwijderen of nog [zijn] volledige sociale media te verwijderen alvorens de terugkeer aan te vatten, slechts een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en waarvan de gebeurlijke onwettigheid derhalve niet tot cassatie zou kunnen leiden.

14. Verzoeker richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van zijn betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft, dat de Afghaanse ambassade in Brussel trouw is aan de Republiek en dus een vijand is van de taliban, en betreffende de risico's aan de controleposten van de taliban.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die eerst op concreet onderbouwde wijze heeft vastgesteld dat verzoeker geen daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering ingevolge zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt en dat verzoeker geen specifiek profiel heeft, overweegt nader over het passeren van controleposten en het niet bezitten van Afghaanse reisdocumenten:

“Het verdere betoog in haar verzoekschrift dat zij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoekende partij rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoekende partij bemerkt voorts dat zij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op haar terugreis en dat zij hierbij ondervraagd zal worden en haar gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch zij laat na te

concretiseren waarom een controle van de inhoud van haar gsm haar in gevaar zou kunnen brengen, temeer niets haar ervan weerhoudt bepaalde *posts* die niet in goede aarde zouden vallen te verwijderen of nog haar volledige sociale media te verwijderen alvorens de terugkeer aan te vatten. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, '*Key socio-economic indicators in Afghanistan*', augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, '*Afghanistan targeting of individuals*', augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoekende partij in de huidige stand van zaken niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Er blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij zij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Het land van herkomst *in casu* betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is."

Dit alles vormt een antwoord op verzoekers betoog dat hij aan de controleposten zal worden beschouwd als een terugkeerder uit het Westen en om die reden een risico zal lopen op ondervraging en mishandeling, dat hij omwille van zijn activiteit op sociale media een groter risico loopt bij controles van zijn smartphone door de taliban en dat hij extra in de kijker zal lopen omdat hij terugkeert uit het Westen en slechts een Afghaans paspoort heeft, uitgereikt door

de voor de taliban vijandelijke ambassade in Brussel. Er blijkt in dit verband dan ook geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoeker hekelt in het bijzonder de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie over het niet beschikken over een Afghaans reisdocument en over het moeten reizen met een document uit de Europese Unie “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt, zoals uit het citaat hierboven blijkt, ook dat de thans beschikbare informatie over terugkeer bovendien voldoende is, dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel in de regel niet problematisch is, dat de *checkpoints* vooral zijn opgericht om te speuren naar personen met een specifiek profiel waarbij de focus ligt op tegenstanders van de taliban of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger of de politie en dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Daaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat. Bijgevolg kan de overweging als zou het moeten reizen zonder Afghaans paspoort niet dienstig zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

In de mate dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling in het bestreden arrest van de risico's aan de controleposten en doordat verzoeker geen Afghaanse documenten bezit, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

15. Wat de “hypothese van terugkeer” betreft en het voorgehouden gebrek aan antwoord op verzoekers vrees en de landeninformatie die deze ondersteunt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.5.9 van het bestreden arrest meermaals op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer *in concreto* aan te tonen. Zoals

hoger gesteld, komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na een omstandig onderzoek van de algemene situatie voor Afghaanse terugkeerders uit Europa en van verzoekers persoonlijke situatie tot de volgende conclusie:

“Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar haar provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij, een minstens tweeëntwintigjarige jongeman die nog maar drie en een half jaar in België is, in Afghanistan lessen gevolgd heeft in de moskee en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt zijn beoordeling uitdrukkelijk in het licht van een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Er blijkt derhalve geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht. Voor zover verzoeker een andere beoordeling ten gronde voorstaat, wordt herhaald dat de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

16. Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is voorbijgegaan aan het risico op een schending van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze verdragsbepaling blijkt evenmin te zijn geschonden.

Conclusie

17. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams